

EDDY, EEN JONGEN ZONDER NAAM
(The Boy With No Name)

Drama in twee bedrijven

door

EV MILLER

vertaling

Bas de Haas

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EDDY, EEN JONGEN ZONDER NAAM - THE BOY WITH NO NAME** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **EV MILLER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1985 by Pioneer Drama Service, Inc.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 - IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

EDDY MCLAREN - Een jongen van achttien jaar

KATHY MCLAREN - Een vrouw van midden dertig

ALLEN MCLAREN - Een man van veertig jaar

PAULA - Een vrouw, ongeveer veertig jaar

KITTY - Een meisje van zestien jaar

Dr. GUNDERSON - Een vrouw van midden vijftig

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van de familie McLaren

1e bedrijf:

scène 1: vrijdag, laat in de middag

scène 2: later op diezelfde dag

scène 3: heel laat op dezelfde dag

scène 4: zaterdagmiddag

2e bedrijf:

scène 1: zondagmorgen

scène 2: maandag, laat in de middag

Benodigdheden:

Tijdschrift (Eddy) - Koffers (Paula en Kitty) – Twee Sleutelbossen(Paula en Kathy) - Koffiekopjes (in de keuken) - Telefoon (op het toneel) - Opschrijfboek en potlood (Eddy) - Grote badhanddoek(Kitty) - Riem - (in de la van een kast) - Basketbal (Eddy) - Boterham (Eddy) - Aktetas (Gunderson) - Pakje (Eddy)

EERSTE BEDRIJF

SCÈNE 1

De woonkamer van een modern huis, groot en duur ingericht. Een grote stereo-installatie, een divan, fauteuils met kussens, schemerlampen, enz. bevinden zich verspreid in de kamer. Links een deur naar de slaapkamers. Een tweede deur geeft toegang tot de keuken en de eetkamer. In de achterwand bevindt zich een boogvormige doorgang naar een terras. Grote ramen met gordijnen daarvoor die dichtgetrokken zijn. Als de verlichting op gaat schijnt er een schemerig licht door de kamer. Eddy zit op de sofa en wiegt ritmisch heen en weer. Hij neuriet zachtjes. Op zeker moment stopt hij zijn bewegingen, komt overeind, trekt een gordijn een kiertje open en kijkt even naar buiten. Plotseling duikt hij in een wilde beweging naar beneden en doet alsof hij zich wil verstoppen. Hij loert over de rand van de sofa en maakt een keelgeluid alsof hij aan het schieten is terwijl hij doet alsof hij een pistool in zijn hand heeft. Hij herhaalt dit drie à vier keer, daarna stopt hij er mee en herneemt zijn eerdere wiegen op de sofa. Het licht wordt langzaam sterker. Hij draagt een spijkerbroek en een bontgekleurd T-shirt. Hij kijkt met een dof en uitdrukingsloos gezicht in de richting van het publiek. Even later kijkt hij weer door het gordijn. Plotseling springt hij van de sofa af en begint opgewonden te roepen.

EDDY: Ma! Ma! *(Hij springt op en neer als een klein kind)* Ma, kom eens kijken! *(Kathy komt de kamer in, haar handen aan een handdoek afdrogend. Ze is een aantrekkelijke vrouw van midden dertig, elegant gekleed. Ze geeft hem op een vermoeide, monotone manier antwoord)*

KATHY: Wat is er?

EDDY: Ma, het lijkt te gaan sneeuwen! Mag ik naar buiten, een sneeuwpop maken?

KATHY: Ik heb je al honderd keer gezegd dat je me niet 'Ma' moet noemen.

EDDY: *(Nog steeds opgewonden)* Spijt me... Mag ik? Mag ik alsjeblieft?

KATHY: *(Loopt naar het gordijn en trekt dit een beetje open)* Het is nog amper begonnen. Het moet eerst een paar uur sneeuwen voordat je genoeg hebt om een sneeuwpop te maken.

EDDY: *(Houdt vol)* Alsjeblieft... alsjeblieft... alsjeblieft...

KATHY: Nee, dat mag niet. *(Kijkt om zich heen)* Hoe kan je iets zien in het donker hier? *(Doet een lamp aan; het licht wordt sterker. Eddy kijkt een beetje scheel en wrijft in zijn ogen)*

EDDY: Ik kan heel goed zien, Ma. Echt waar. Ik hou van het donker. Ik ben niet bang voor het donker. *(Even pauze waarin Kathy nog een lamp aansteekt)* Mag ik naar buiten toe?

KATHY: Ik zei toch nee, nietwaar?

EDDY: Jakkas. Er is hier niks te beleven.

KATHY: Waarom ga je geen tv kijken totdat ze er zijn?

EDDY: Ma, kan ik hier niet blijven? Pap zei dat hij met mij zou gaan basketballen.

KATHY: Je vader is zich aan het aankleden. Hij kan vanavond niet met je spelen. *(Onder deze woorden komt Allen binnen. Hij heeft een beetje een buikje, maar is in goede conditie)*

EDDY: O ja, natuurlijk... alleen maar omdat die twee komen. En bovendien heeft hij het beloofd!

KATHY: *(Boos)* Nou, hij kan niet!

EDDY: Jullie doen nooit wat jullie beloofd hebben!

ALLEN: Jongen, morgen ga ik met je basketballen, vast en zeker. Morgen is het zaterdag en misschien is het dan niet zo koud meer.

EDDY: *(Jammerend)* Je zei dat we vandaag...

ALLEN: Dat weet ik, Eddy, maar ik ben pas laat thuisgekomen en je weet dat we je tante en je nichtje verwachten die elk moment op de stoep kunnen staan.

KATHY: Ik snap niet waarom je hem alles twee keer moet uitleggen, Allen. Waarom kan hij niet gewoon doen wat we zeggen?

ALLEN: *(Kijkt haar even aan)* Joh, waarom ga je boven niet even naar de tv kijken? Ik geloof dat er op dit ogenblik tekenfilms worden vertoond.

EDDY: *(Geïnteresseerd)* Tekenfilms? Nou, oké,.. maar morgen gaan we wèl spelen, hè?

ALLEN: Doen we... ik beloof het... en ik houd mijn beloftes, Eddy. Dat doen we allebei.

EDDY: Jaah, dat weet ik, ja...

ALLEN: Oké. Ga je gang maar. *(Eddy vertrekt opgewekt. Aarzelend, tot Kathy)* Pak je hem niet te hard aan, Kathy?

KATHY: Begin daar nou niet weer over.

ALLEN: Ik begin er niet weer over. Ik vroeg me alleen maar af waarom je niet op een andere manier met hem om kan gaan in plaats van hem alleen maar bevelen te geven.

KATHY: Ik denk dat dat de enige manier is om hem in beweging te krijgen. Hij kan geen minuut onthouden wat hij de volgende minuut

moet doen. Allen, ik wou dat jij hem ook eens wat strenger zou willen aanpakken. Het maakt het voor mij des te moeilijker om iets van hem gedaan te krijgen als jij altijd de rol van de aardige kerel speelt.

ALLEN: (*Onderdrukt een gevoel van woede*) Ik speel geen enkele rol behalve degene die van mij wordt verwacht.

KATHY: Oh? En welke is dat dan?

ALLEN: Zijn vader...

KATHY: En wat betekent dat dan?

ALLEN: Dat betekent dat het zou helpen als jij de rol van zijn moeder zou willen spelen en niet die van kampcommandant.

KATHY: Dat is niet eerlijk, Allen! Jij bent niet zoals ik voortdurend om hem heen. Jij bent twee of drie dagen per week voor je werk weg.

ALLEN: Kathy, dat is mijn baan. Bovendien ben jij ook niet zoveel om hem heen. Hij zit meestentijds op school en jij bent vrijwel elke avond weg naar de een of andere vergadering. De oppas besteedt meer tijd aan hem dan jij.

KATHY: (*Lacht*) Hou toch op!

ALLEN: Wat valt er te lachen?

KATHY: De oppas!

ALLEN: Nou, en?

KATHY: Heb je niet door hoe idioot dat klinkt? Hij is achttien jaar oud en we huren nog steeds een oppas als wij weg zijn.

ALLEN: Wat moeten we anders? Ik houd er niet van, Kathy, als je me op die manier de nek om wil draaien.

KATHY: En ik hou er niet van dat elke keer als we het over hem hebben het op een gevecht uitdraait.

ALLEN: Nou, misschien als je hem eens als een menselijk wezen zou behandelen in plaats van een... (*Lange pauze*)

KATHY: Zeg het maar, Allen.

ALLEN: Ik zeg helemaal niets.

KATHY: In plaats van wat? Wat wilde je zeggen? Wat was het?

ALLEN: Wil je alsjeblieft ophouden? (*Ze wil de kamer uitgaan op het moment dat Allen haar de rug toekeert. Hij draait zich weer naar haar toe*) Wil je weten wat mij de laatste tijd is overkomen, Kathy?

KATHY: (*Staat stil*) Wat is je overkomen, Allen?

ALLEN: Je noemt hem nooit meer bij zijn naam. Meestal zei je 'Eddy' en heel soms 'lieverd'.

KATHY: (*Loopt langzaam naar de gordijnen, trekt die open en kijkt naar buiten*) Dat was toen hij veel jonger was.

ALLEN: Hij heeft nog steeds een naam... hij heet Eddy. Waarom noem je hem niet meer bij zijn naam, Kathy? Waarom heb je het altijd over je zoon als 'hij' of 'hem'? Hij heeft een identiteit, weet je.

KATHY: *(Draait zich om)* Een identiteit? Heeft hij die? Hij is achttien jaar en heeft het verstand van een achtjarige. Wat is dat voor een identiteit?

ALLEN: Achtjarigen hebben ook een identiteit.

KATHY: De meeste achtjarigen hebben geen volwassen lichaam.

ALLEN: Wat doet dat er toe?

KATHY: Ik zal je laten zien wat ik gisteren onder zijn matras vond. *(Ze loopt naar een bureautje en trekt een la open. Na enig gezoek onder een stapeltje tijdschriften haalt ze er een uit)* Hier, kijk maar eens... *(Geeft het tijdschrift aan hem)* Zijn achtjarige verstand is misschien geïnteresseerd in tekenfilms, maar zijn lijf is het in andere zaken.

ALLEN: *(Pakt het tijdschrift aan zonder er naar te kijken)* Ik vraag me af waar hij dit vandaan heeft.

KATHY: Waar vandaan? Ik denk gekocht in een of ander winkeltje. Hij ziet er per slot van rekening oud genoeg uit, nietwaar?

ALLEN: Tja, dat zal wel. *(Bladert het vlug door)* Hmmm... ze laten wel een hele hoop zien vandaag de dag, vind je niet?

KATHY: Is dat alles wat je te zeggen hebt?

ALLEN: *(Legt het neer)* Je hebt gelijk, het spijt me. Ik wil er niet luchtig over doen, echt niet. Maar ik weet niet wat je van mij in deze verwacht.

KATHY: Ik dacht wel dat je dat zou zeggen.

ALLEN: Maar wat heb je met hem gedaan?

KATHY: Een pak met de mattenklopper!

ALLEN: Kathy...

KATHY: Ja. Ik was zo woedend toen ik die rotzooi ontdekte....

ALLEN: Kathy, hij is te oud om nog een pak slaag te krijgen als een klein kind.

KATHY: Allen, Allen, wanneer ga je nu eens beseffen dat dat precies is wat hij is... een klein kind. Het probleem is dat hij het lichaam van een man heeft.

ALLEN: Probeer je nu te zeggen....? Dat is idioot... Eddy?

KATHY: Waarom is dat zo idioot? Heb je werkelijk de laatste tijd eens naar hem gekeken? Hij is een meter tachtig en hij weegt bijna negentig kilo. Nou, tel dat eens op bij het verstand van een achtjarige en dan zie je de problemen op je af komen.

ALLEN: Is er... is er iets gebeurd wat je op zulke gedachten heeft gebracht?

KATHY: Nee... niets bijzonders... alleen...

ALLEN: Ja?

KATHY: Kijk, ik voel sommige dingen gewoon aan. Als we in een winkel of een soortgelijke plaats zijn, dan voel ik gewoon dat hij meer ziet dan voorheen.

ALLEN: Meisjes?

KATHY: Ja... meisjes... vrouwen... etalagepoppen met vrouwenkleren... dat soort dingen.

ALLEN: Ik zal er met hem over praten. Oké? *(Hij gaat naar haar toe, maar ze raken elkaar niet aan)* Ik begrijp waar je je zorgen over maakt. Ik praat met hem. Oké, Kathy?

KATHY: *(Zachtjes)* Goed...

ALLEN: Ik wil dat je hem geen slaag meer geeft.

KATHY: *(Draait zich weg)* Ik zal mijn best doen. Ik zeg steeds tegen mezelf dat ik kalm moet blijven, dat het nou eenmaal zo gaat en dat niets wat ik doe of zeg daar iets aan kan veranderen. *(Ze kijkt hem weer aan)* Dat ons enige kind voor de rest van zijn leven van ons afhankelijk zal zijn... dat is toch niet mijn fout.

ALLEN: *(Boos)* Begin daar nu niet weer over!

KATHY: *(Bijna in tranen)* Dat kan ik mezelf wel wijsmaken, Allen... maar dat helpt niet. Het helpt niet omdat ik weet dat het een leugen is...

ALLEN: Hou op!

KATHY: Het *is* onze fout. Echt waar!

ALLEN: *(Loopt naar haar toe en pakt haar schouders beet)* Ik heb je dat al twintig keer gezegd en ik zeg het nu weer. Er worden duizenden kinderen verwekt voordat hun ouders getrouwd zijn en dat worden allemaal normale en gezonde kinderen. Het heeft er niets mee te maken dat jij zwanger was voordat we trouwden.

KATHY: Jawel. Het is...

ALLEN: Nee! We worden niet gestraft voor een of andere zonde die we volgens jou begaan zouden hebben. Als dat waar zou zijn zou de wereld overvol zijn met verstandelijk achtergebleven kinderen. *(Hij pakt zijn zakdoek en bet daarmee haar ogen)* Nou moet je echt ophouden. Paula en Kitty kunnen hier elk ogenblik arriveren en je wilt ze vast niet met rooie ogen ontvangen. *(Ze pakt de zakdoek aan en gaat op de sofa zitten)* Het wordt donker en het begint erger te sneeuwen. Ik hoop dat ze geen last krijgen onderweg.

KATHY: *(Probeert zich te herstellen)* Paula had wel gebeld als ze veel later zouden komen. Ze moesten Jim nog afzetten in Valley City.

ALLEN: *(Trekt de gordijnen nog verder open)* Hoe lang zei je dat ze zouden blijven?

KATHY: Ze dacht dat Jim dinsdag wel zijn zaken afgehandeld zou hebben en dat hij daarna wel een paar dagen hier zou willen logeren, dus ik denk dat ze het grootste deel van de week hier zijn.

ALLEN: Mooi! Het is fijn om ze allemaal weer te zien. Het is al zo lang geleden.

KATHY: Bijna vier jaar. Je zou zeggen dat op een afstand van slechts zeventienhonderd kilometer ik mijn enige zus vaker zou moeten kunnen zien.

ALLEN: Mensen groeien uit elkaar, Kathy.

KATHY: Ja, en reizen is voor ons zo bezwaarlijk...

ALLEN: Kathy, we kunnen Eddy toch meenemen.

KATHY: *(Zachtjes)* Nee.

ALLEN: Waarom niet?

KATHY: *(Staat op en loopt door de kamer)* Zullen we het over iets anders hebben, ja? *(Ze worden gestoord door Eddy die schreeuwend binnenrent)*

EDDY: *(Door het dolle heen)* Ze zijn er, Ma! Pap! Ze zijn er! Ik zag een auto op de oprijlaan! *(Springt op en neer)*

ALLEN: Ja hoor...

KATHY: Allen, kalmeer hem alsjeblieft.

ALLEN: Doe ik. Ga jij maar opendoen. *(Kathy gaat door de terrasdeur naar buiten)*

EDDY: Ik ook! Ik wil er ook bij zijn!

ALLEN: *(Pakt zijn arm)* Nou joh, als jij nu even rustig bent raken we niet in de war en dan wordt je moeder ook niet zenuwachtig. Snap je?

EDDY: *(Knikt gehaast, nog steeds opgewonden)* Ja...ja...dat snap ik. Maar ze zijn er!

ALLEN: Eddy! *(Eddy staart hem wezenloos aan)* Rustig! *(Eddy laat zijn hoofd zakken en knikt)* Goed zo, zo mag ik het zien. *(Ze kijken beiden naar de terrasdeur. Kathy komt binnen met Paula en Kitty Bristow. Paula is een charmante vrouw, iets ouder dan Kathy. Ze ziet er levendiger en minder vermoeid uit dan haar zus. Kitty is een buitengewoon mooi meisje van zestien jaar. Ze is zich zeer bewust van haar uiterlijk)* Paula! Hoe is het met jou? *(Allen omhelst haar)* Lang geleden, hè? *(Paula knikt vrolijk en kust hem)* En dit kan Kitty toch niet wezen! Lieve hemel! Ze is nu een jonge vrouw. De laatste keer dat ik haar zag was ze ongeveer twaalf.

KITTY: Hallo, oom Allen.

ALLEN: (*Kust haar*) Laat dat oom toch weg. Noem me maar Allen.
(*Hij houdt haar op armlengte vast*) Wat ben jij een mooie pop geworden!

KATHY: Is het niet een schoonheid, Allen?

ALLEN: Nou en of.

PAULA: Hoe alsjeblieft allebei op. Ze is al verwaand genoeg zonder dat jullie dat nog eens onderstrepen.

KITTY: Moeder, ik ben niet verwaand.

PAULA: Dat ben je wel. (*Haar aandacht richt zich plotseling op Eddy die op een meter afstand staat, een dwaze grijns op zijn gezicht en zijn armen heen en weer zwaaiend als een kleine jongen*) En dit is Eddy. (*Iedereen kijkt hem even aan. Eddy wordt hier verleggen van. Niemand weet wat te doen, totdat Allen de stilte doorbreekt*)

ALLEN: Ja, dit is Eddy. Eddy, dit zijn je tante Paula en je nichtje Kitty. Herinner je hen nog?

EDDY: (*Lacht onzeker*) Nnnee... Weet ik niet meer. (*Ineens*) Heb ik ze eerder gezien?

PAULA: (*Op hem toe*) Jazeker, Eddy. We hebben elkaar eerder gezien, maar toen was je nog een stuk kleiner. Je bent enorm gegroeid. (*Tot Kathy*) Hij is inderdaad een stuk groter geworden.

KATHY: Ja...

EDDY: Ik kende u niet meer, tante Paula.

PAULA: Geeft niet, hoor Eddy. We moeten maar weer opnieuw kennismaken. (*Eddy rekt zich uit om naar Kitty te kijken. Hij glimlacht en zwaait op kinderlijke wijze*) Kitty, ken jij Eddy nog?

KITTY: (*Niet wetend wat te doen of te zeggen*) Jawel. Hoi Eddy.

EDDY: Hoi Kitty (*Hij lacht*) Dat is een grappige naam voor een meisje. Het is een naam voor een dier. (*Iedereen lacht, behalve Kitty*)

PAULA: Ze is vernoemd naar je moeder, Eddy. Haar echte naam is Kathleen, maar haar vader noemde haar Kitty toen ze nog een baby was en zo is het gebleven.

EDDY: Waarom deed hij dat? (*Probeert om iedereen weer aan het lachen te krijgen*) Kitty is een dierennaam. (*Niemand reageert*) Ik heb een poes gehad die ook zo heette... o nee, die heette niet Kitty, maar Spooks. Die noemden we zo omdat hij elke keer in de lucht sprong als we dicht bij hem kwamen. (*Tot Allen*) Wat is er met Spooks gebeurd, Pap?

ALLEN: (*Rustig*) Hij is overreden, weet je nog?

EDDY: (*Probeert het zich te herinneren*) O, ja. Mag ik weer een poes, Pap?

KATHY: (*Komt tussenbeide*) Allen, als jullie twee nu eens de bagage binnen brengen?

ALLEN: Goed idee. Kom, joh.

PAULA: We hebben zoveel bij ons. We zullen even helpen.

EDDY: Hoeft niet, hoor tante Paula. Pappa en ik kunnen dat wel doen, samen. Ik ben erg sterk.

PAULA: Dat geloof ik zeker, Eddy.

EDDY: Ik kan Mike en Greg tegelijk optillen.

KITTY: Wie zijn Mike en Greg?

ALLEN: Een paar buurjongens.

EDDY: Ja, dat zijn mijn vriendjes. We basketballen samen en ik kan ze allebei tegelijk aan. Ik ben ook veel sterker.

KATHY: Als je nu eens met je vader meeding om de koffers te halen?

EDDY: Ja, oké. Ga je mee, Pap?

PAULA: Hier zijn de autosleutels, Allen. Die ronde is van de kofferbak.

ALLEN: We vinden het wel. *(Allen en Eddy af)*

KATHY: *(Even pauze)* Wel... geven jullie je jas maar hier. Ik hang ze in de gangkast. *(Even af en daarna weer terug)* Jij slaapt in de logeerkamer, Paula, en Kitty in het souterrain. Het is een aardige kamer, Kitty, die zul je vast wel prettig vinden.

KITTY: *(Kijkt ongeïnteresseerd om zich heen)* Dat is goed.

KATHY: Ga zitten, zeg. Het eten is over een half uur klaar.

PAULA: Haal je niet teveel drukte op je hals, Kathy. Ik ben je zus en je hoeft voor mij niet de gastvrouw te spelen.

KATHY: *(Pakt Paula's handen)* O, ik vind het zo heerlijk jullie weer te zien. Ik kan bijna niet geloven dat mijn grote zus werkelijk bij me is.

PAULA: *(Lachend)* Als je me groot vind hoop ik dat je ouder bedoelt. Hoewel ik wel een paar pondjes aangekomen ben sinds we elkaar voor het laatst hebben gezien.

KATHY: Je ziet er fantastisch uit.

PAULA: *(Met een heel kleine aarzelings)* Jij ook.

KATHY: *(Kijkt haar even indringend aan)* Nou Paula... We hebben elkaar nooit voorgelogen als meisjes en ik vind dat we daar nu niet mee moeten beginnen. *(Ze glimlacht even)* Ik zie er verschrikkelijk uit en dat weet jij ook. *(Paula wil dit ontkennen op het moment dat Allen en Eddy binnenkomen, beladen met koffers. Ze strompelen mopperend door de woonkamer)*

ALLEN: *(Buiten adem)* Lieve help, Paula. Hoe lang denk je van huis te zijn? Een jaar?

PAULA: *(Lachend)* Niet helemaal. Bovendien is het meeste van Kitty. *(Tot Kitty)* Als jij nu eens met ze meeliep, schat, en zei welke koffers naar jouw kamer moeten?

KITTY: (*Staat op*) Dat is een goed idee. Ik heb verschrikkelijk hoofdpijn gekregen van die autorit. Ik denk dat ik maar even ga liggen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto